

Arrest

nr. 141 751 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 15 september 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 februari 2012 de beslissing om verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing om verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond te verklaren, die verzoeker op 21 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.09.2009 werd ingediend met actualisatie dd. 12.01.2010 door :

[A.I.]

nationaliteit: Ghana

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via eigen derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij tot op heden illegaal in het land verbleef. Om die reden kan de bewering dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven (er dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2007 langer dan drie maanden in een ander Schengenland heeft verbleven) en hier ondertussen geïntegreerd is (betrokkene legt getuigenverklaringen en een attest van werkbereidheid voor, zou Nederlands spreken en zou Belgische vrienden hebben) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 21 maart 2012 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene

vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing wordt ontvankelijk verklaard wat impliceert dat de instructies van 19 juli 2009 werden toegepast. De aanvraag werd ingediend in de periode 15 september-15 december 2009 en er werden geen buitengewone omstandigheden aangehaald wat niet nodig was volgens de Instructies van 19 juli 2009. Bij toepassing van de Instructies werd de aanvraag ontvankelijk verklaard omdat de aanvraag werd ingediend in die periode vanaf 15 september 2009. Nochtans wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer gelden, niet meer van toepassing zijn. Het is bijgevolg tegenstrijdig te stellen dat de aanvraag ontvankelijk is (op basis van de Instructies van 19 juli 2009) en verder te stellen dat de Instructies niet meer van toepassing zijn.

De bestreden beslissing is tegenstrijdig en schendt het motiveringsbeginsel.

Tweede onderdeel.

Verzoeker heeft bij schrijven van 6 november 2009 zijn aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9bis VW meer bepaald op de Instructies van 19 juli 2009, criterium 2.8 A.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr.1-2012) [#2](http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=6230)). De Instructies werden ook niet ingetrokken of herzien door de Staatssecretaris. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag geenszins worden beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507,12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Derde onderdeel.

Verzoeker heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend op 25 september 2009, zoals eerder uiteengezet, gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt nu geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet Wathélet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9 december 2009. Echter het Kabinet De Block stelt in de bestreden beslissing dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen aan het Kruispunt Migratie zoals onder tweede onderdeel uiteengezet. Dit betekent dat voor verzoeker de Instructies niet meer gelden en voor velen voor hem wel.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker is geschaad in zijn vertrouwen in de administratie. Verzoeker vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die hij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte.

Verzoeker meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat het feit dat verzoeker langdurig in het Rijk verblijft niet kan worden weerhouden als een reden om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen omdat het verblijf waarnaar verzoeker verwijst een illegaal verblijf is en omdat verzoeker in de door hem aangegeven periode ook niet permanent in België verbleef. Tevens wordt toegelicht dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) omdat deze werd vernietigd door de Raad van State. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden geduïd dat verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer hij een ten gronde beslissing dient te nemen omtrent een aanvraag van een vreemdeling om tot een verblijf te worden gemachtigd. Er moet tevens worden gesteld dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert in een eerste onderdeel van zijn middel aan dat zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd met toepassing van de instructie van 19 juli 2009 ontvankelijk werd verklaard en verweerder derhalve niet kan voorhouden dat deze instructie niet meer van toepassing is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan evenwel niet worden afgeleid dat verweerder toepassing maakte van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 om verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk te verklaren. Er blijkt dan ook niet dat verzoekers grief enige grond heeft. Hierbij moet worden aangegeven dat verweerder vermog uit de hem ter kennis gebrachte feiten een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, te weten een omstandigheid waaruit blijkt dat het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland, te deduceren. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat uit het feit dat verzoeker zelf naliel duidelijk weer te geven dat een dergelijke buitengewone omstandigheid in casu bestond moet worden afgeleid dat verweerder zelf geen buitengewone omstandigheid in verzoekers relaas heeft ontwaard en hij toepassing maakte van een vernietigde instructie.

Ten overvloede dient te worden gesteld dat ook niet blijkt dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief. De eventuele vaststelling dat verzoeker in gebreke zou zijn gebleven aan te tonen dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalde, reguliere procedure impliceert immers dat verweerder zijn aanvraag reeds in het stadium van het ontvankelijkheidsonderzoek had dienen af te wijzen.

Verweerders vaststelling dat de instructie waarnaar verzoeker verwijst bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 werd vernietigd is daarnaast correct. Verweerder kon dan ook stellen dat de criteria die in deze instructie zijn vermeld niet meer van toepassing zijn. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze immers te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken.

Verzoeker kan, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd aangevoerde argumentatie dat hij reeds langer dan vijf jaar ononderbroken in het Rijk verblijft en zich tijdens dit ononderbroken verblijf lokaal verankerde.

Voorts moet worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te besluiten dat een voortgezet illegaal verblijf – wat gelet op artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is – op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Verzoeker geeft nog te kennen dat met een aantal duidelijke en niet betwistbare elementen geen rekening werd gehouden, doch blijft in gebreke om toe te lichten welke dienstige gegevens verweerder over het hoofd zou hebben gezien.

Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoeker niet leidt tot de conclusie dat de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.2.3. In de mate dat verzoeker verwijst naar het vertrouwensbeginsel moet worden benadrukt dat niet kan worden aanvaard dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het gegeven dat verweerder in het verleden toepassing zou hebben gemaakt van een instructie waarvan achteraf is gebleken dat deze onwettig was houdt niet in dat verweerder nadat deze onwettigheid werd vastgesteld verder toepassing zou dienen te maken van deze instructie.

De Raad dient tevens te benadrukken dat verweerder de wet en de rechtspraak dient te laten primeren op verklaringen die in het verleden door een staatssecretaris zijn afgelegd en dat een beginsel van behoorlijk bestuur hieraan geen afbreuk kan doen.

Er moet daarenboven worden opgemerkt dat zelfs niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder in casu, door de elementen die verzoeker aanbracht niet te weerhouden als een reden om een verblijfs-machtiging toe te staan, effectief is afgeweken van een gedragslijn die hij in het verleden volgde bij de ten gronde beoordeling van aanvragen om machtiging tot verblijf of dat hij bepaalde toezeggingen die hij aan verzoeker zou hebben gedaan niet heeft gehonoreerd.

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het feit dat verweerder de wet toepaste, rekening hield met een arrest van de Raad van State en aangaf een vernietigde instructie niet te kunnen toepassen laat ook niet toe te concluderen dat hij het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

4.2.5. Verzoekers betoog laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK